

ESPIRITUALITAT DE L'OBEDIÈNCIA

pel ANSELM GRÜN

La història de l'espiritualitat posa l'obediència monàstica en relació amb l'obediència de Jesús. Pau parla d'aquesta obediència en l'himne de la carta als filipencs: «es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu». I la carta als hebreus diu de Jesús que «tot i que era el Fill, aprengué en els sofriments què és obeir i, arribat a la plenitud, s'ha convertit en font de salvació eterna per a tots els qui l'obeeixen». Ambdós textos parlen de Jesús com el Fill de Déu que, com a home, fou obedient envers Déu. De cara a la seva terrible passió, Jesús es preguntà davant el Pare si aquest calze podia passar d'ell; però, en la pregària, entengué quina era la voluntat de Déu i la complí. En la passió la seva obediència assolí la plenitud. No sabia on el portaria aquesta obediència, però és clar que tenia total confiança que Déu no li retiraria la mà protectora. Així, per mitjà de l'obediència, assolí la glòria de la Resurrecció.

No podem reproduir tal qual l'obediència de Jesús; però, és clar, ell és per a nosaltres un exemple. També la nostra obediència ens porta sovint a situacions en les quals no entenem quina pot ser la voluntat de Déu. Pensem que tot acaba en les tenebres. No té cap sentit avançar conscientment cap al sofriment, ni es pot adular l'obediència de Jesús en clau masoquista. No puc acceptar el pitjor només per posar-me per damunt d'altres. Com Jesús, haig de lluitar amb Déu, preguntar quina és la seva voluntat. I l'objectiu de la meua lluita sols pot ser un: «que es faci la teua voluntat».

La voluntat de Déu no és quelcom que em destrueix. Quan en la pregària em poso en contacte amb la meua pròpia profunditat, experimento que la voluntat de Déu i la meua coincideixen profundament. Hi ha diverses formes de voluntat en mi: la primera és superficial i se sol correspondre amb l'humor, amb tenir o no, ganes de fer una cosa; però a mesura que m'allunyo de la superficialitat, percebo millor allò que de veritat està en harmonia amb mi. I aquesta conformitat profunda és al mateix temps voluntat de Déu. En la profunditat del meu ésser, l'escolta de Déu i l'escolta de mi mateix són idèntiques. L'obediència a Déu és al mateix temps obediència al meu ésser més profund. I és clar que la determinació de ser fidel al meu ésser més profund, em pot fer passar, com a Jesús, per la foscor i la mort, fins que assoleixi la plenitud en Déu.

L'obediència de Jesús no és quelcom passiu. Jesús no aguanta sense més ni més allò que li passa, sinó que actua d'una manera activa en cerca de la voluntat de Déu. En la seva mort, que li ve de fora, dona la vida per pròpia voluntat. En això consisteix el misteri més profund de l'obediència de Jesús: que ell converteix en un acte de donació tot allò que se li imposa des de l'exterior. Obeir no és l'acceptació passiva d'allò que passa, sinó un *donar-se actiu*. L'obediència és l'art de transformar a donar, en lliurament, tot allò que se'ns pren. Al llarg dels meus anys, se m'ha anat traient la vida per mitjà de moltes morts. Però quan soc obedient, soc jo qui dona a Déu per pròpia voluntat allò que se'm treu.

11 de maig – Sants abats de Cluny

M'abandono a mi mateix i la meua manera d'entendre la vida i em realitzo d'acord amb l'amor de Déu, amb la confiança que, com Jesús, puc reprendre la meua vida en Déu: «El Pare m'estima, perquè dono la vida i després la recobro». En això consisteix la resurrecció en vida. Quan m'he lliurat, la meua vida adquireix una qualitat nova.

En aquest sentit, l'obediència dona una nova qualitat d'existència als qui permeten que Déu entri en el seu quefer quotidià, i transformen en un acte de donació tot allò que els succeeix. Es tracta de la qualitat de la llibertat i de l'amplitud, de l'amor i de la vida. No es tracta d'aquesta espiritualitat esgotadora d'algunes ideologies sobre l'obediència, sinó d'una obediència que introdueix en la llibertat i en l'amplitud de mires de Jesús. L'espiritualitat de l'obediència consisteix, per tant, a prendre part en la mort i en la resurrecció de Jesús, i a trobar en ell la clau fonamental per a una vida de donació. L'obediència és aleshores la concreció de l'amor en les situacions que em venen de fora. Presto atenció a allò que la vida m'ofereix; i hi percebo la invitació amorosa de Déu a confiar en la seva voluntat sobre mi i a veure en tot una oportunitat de consagrar-me a Déu i de lliurar-me en ell.